

L'aigua no cau del cel i altres ocurrencies de distracció massiva

written by Jaume Gras i Bartrolí | 5 de març de 2024

El senyor Jordi Pujol, el virrei simbòlic de Catalunya entre 1980 i 2001 (a Catalunya, menys els sous, tot és simbòlic) l'home que tenia el Principat al cap, el polític que va desplegar l'arquitectura autonòmica del regionalisme de contenció i va utilitzar el victimisme infantil i sentimental fins a l'extenuació, està preocupat per la catalanitat del país. Ja fa dies que expressa la seva inquietud en cada una d'aquestes visites d'homenatge i d'agraïment (?) que practica per la geografia catalana.

Fa bé de dir-ho i sincerar-se perquè això va bé per a la salut emocional. Fa bé de dir-ho perquè ara el declivi final de la catalanitat ja no és un tema de percepció com ens deien ells mateixos fa uns quants anys. Ara ja és la constatació científica de la percepció que ja teníem els que vivíem a qualsevol barri del suburbi metropolità i no érem cegament crèduls amb el seu il·lusionisme. Ara es pot olorar, observar i comptar. A l'àrea metropolitana els catalans érem l'any 2018 només el 28%. En dos anys han vingut al nostre estimadíssim i amable país dues-centes mil persones que ens han minoritzat encara molt més. La majoria provinents de nacions que parlen la mateixa llengua que els del *Supremo*. Bona gent, però ens han minoritzat encara més. Aritmètica de primària. Faci números senyor president.

És estrany que el senyor Pujol ens digui això ara entrüstit quan fa vint-i-cinc anys encara era el *Boss* i el carrer ja ens indicava la magnitud de la tragèdia. Era ell, però, qui amb la seva gran autoritat moral tranquil·litzava als pobres indígenes amb aquelles enquestes tan castisses en les quals la

maquinària de propaganda desferrada ens afirmava, amb rotunditat torera, que el 98 per cents dels catalans, perdó, ciutadans de Catalunya "entenien" la llengua del país. Tots tranquils.

Alguna cosa hi deu tenir a veure el senyor Pujol en aquest desastre, ell i els seus. I la seva política d'acompanyament i d'adaptació, perquè cal fer-ho molt malament per desnacionalitzar un país en tan pocs anys i a sobre dir que ets nacionalista.

El senyor Pujol devia estar ben enlluernat amb les mateixes mentides fundacionals quan afirmava l'encanteri màgic que "És català qui viu i treballa a Catalunya", com ho devia ser el gran Messi i, en canvi, ningú li ho deia. Devia estar tan convençut de tot aquest deliri retòric, ho devia interioritzar tant, que quan encara tot estava embastat va permetre l'inici de la definitiva minorització. L'arribada de més d'un milió de persones a tombant de segle fou letal per a la catalanitat i no va justificar, de cap de les maneres, els ingressos extrems que van entrar per l'increment del PIB. No va servir per maquillar l'espoli etern perquè ens va fer més pobres i menys catalans. I això ho diuen els números. No és cap opinió. Aquell acord amb el PP de l'Aznar, devia ser un *win and win* que diuen els espavilats quan tenen aquestes relacions incestuoses amb els seus amics estructurals d'Espanya, la del PP o la del PSOE, tant hi fa. L'alta política autonòmica té això. Les dades també parlen. Atenuar l'espoli a canvi de descatalanitzar encara més el país no està bé, senyor Pujol. Cap nació del món ho faria. No ho han fet mai. No ho faran mai. No veig als islandesos minoritzat-se a si mateixos per construir més habitatges. Encara que els hi sobri territori per fer-ho, no ho faran. Ni els finesos, ni els lituans, ni els escocesos, ni els palestins si fossin sobirans. Ningú ho faria. Quina vergonya, senyor Pujol.

Els qui sí que van detectar i avisar de tot el que ens passaria, en relació amb la descatalanització del país –no la

de La Rioja—, van ser un grup de lingüistes l'any 1978. Un grup d'experts* van publicar a la revista *Els Marges* un article que els establerts autonomistes se'l van passar per l'arc de triomf. Fins i tot algú els va titllar d'extremistes... on van a parar! [Una nació sense estat, un poble sense llengua](#) (*) es titulava aquell article a què ens referim i que convidem a llegir per comprendre millor de què parlem.

Els lingüistes ja van advertir de la greu amenaça per al futur del català i de la catalanitat si l'autonomisme optava per la magnanimitat/rendició, com així va fer.

Soc dels que penso que tot allò que els autonomistes van acceptar amb tanta alegria ja estava escrit per tercers i que el president sabia perfectament quins eren els límits, el camí i el paperot que calia fer per no prendre mal. Certament, no m'imagino el senyor Junyent o els senyors Maragall, tots ells tan pragmàtics i moderns, detenint les negociacions amb l'Estat per garantir, per exemple, l'oficialitat exclusiva del català. No només això, sinó que ho van executar amb excel·lència fent veure i creure que tot allò que ens cedien ho havien conquerit amb tenacitat i fermesa. Els ho havíem arrencat de les mans! Fent veure que gairebé era una revolució nacional.

En volem seleccionar un fragment relativament curt, però clarivident que ens ajudarà a entendre la magnitud de la tragèdia i de pas estimular la mala memòria del *pujolisme rampant*, de tots els seus fans incondicionals i de tots els autonomistes. Els progressistes, els que més. Ara, al senyor Pujol li aniria molt bé tornar-lo a llegir per saber de què plora la criatura.

L'article va ser publicat l'any 1978 quan Jordi Pujol i Soley encara no era el primer president electe de la Generalitat monàrquica, però l'autonomisme tenia un full de ruta ben marcat i determinat en relació amb la llengua i la catalanitat. Era, no cal dir-ho, el d'*Amigos para siempre*.

(...) on més clarament es revela l'esmentada crisi d'identitat és en el creixent tabú de què ha estat objecte el terme **català**, conseqüència de l'evolució seguida per les diferents denominacions emprades per tal de referir-se als immigrants. Després de designar-los amb els noms de murcianos o de xarnegos, i ateses les connotacions classistes i racials dels termes en qüestió -que no podien expressar implícitament millor la consciència que del fet diferencial els catalans tenien i volien continuar tenint-, algú es va empescar, en un intent ingenu i voluntariós per facilitar una integració que ja es preveia inevitablement necessària, l'expressió "**els altres Catalans**"; a mesura que aquests **altres catalans** augmentaven en nombre i puixança, sorgia encara un nou eslògan qualificador tendent a manifestar, ni que fos teòricament, la possibilitat d'integració, és a dir "**és català qui viu i treballa a Catalunya**", eslògan que traeix ja clarament una crisi de la consciència d'identitat col·lectiva, car, per tal de poder englobar els nousvinguts, per tal d'aferrar-se a la tan necessària i cada cop més inexistent homogeneïtat, renuncia a enquadrar dins del concepte de català tants de catalans escampats pel món que, per causes diverses, ni viuen ni treballen al Principat, però que ells mateixos són i se senten arreu on vagin representants d'una nació amb una història i una llengua inequívokes: Catalunya i el català. El darrer pas d'aquest procés de tabuïtzació del nom de català -en demèrit del català i en favor de l'espanyolisme és l'emprès, significativament, pel qui en teoria ostenta el càrrec més important de la política catalana quan s'expressa amb el terme "**ciutadans de Catalunya**", presumiblement per tal de no ferir susceptibilitats dels espanyols -els catalans ja és sabut que no en tenen, entre altres coses, perquè, com veiem, formalment han deixat d'existir- i presumiblement també utilitzant el nom de Catalunya com una simple denominació d'una zona geogràfica determinada situada al nord-est de l'Imperi Espanyol."

Aquesta guerra es va perdre l'any 39. Millor dit, es va

començar a perdre també a l'interior el juliol del 36, el maig del 37 i el febrer del 39. En cada una d'aquestes dates es va anar perdent la poca sobirania que teníem els catalans. Minúscula, però encara una micro sobirania en una societat homogènia. Es va rematar a partir dels anys 60 amb una allau humana i la complaença des de l'interior d'amplis sectors. Els sectors de la cobdícia. I amb la complaença excitada i desvergonyida dels qui van comprovar que les butxaques s'inflaven, si inflaven la població fins a límits d'autèntica bogeria, mai vistos. Un mal exemple que ha perdurat també per a alguns dels nostres com una activitat empresarial i econòmica d'allò més natural.

A l'Espanya franquista encara li anava millor, està clar. Catalunya acabaria de pagar amb escreix les despeses de la guerra, amb més impostos i recaptació, i començava l'assimilació de debò a partir de la inundació demogràfica. Dia a dia, setmana a setmana, any rere any. Tic-tac, tic-tac. El procés anava fent pel seu compte. En paral·lel a l'ocupació política, el procés silent de destrucció i d'assimilació era inapel·lable. Imparable.

El senyor Jordi Pujol era el polític que estava més preparat i qui coneixia millor l'impacte social, cultural i nacional que provoca la gent que ve de fora. Les conseqüències de la minorització.

Estic convençut que era dels pocs, si no l'únic, que s'havia llegit les prediccions del demògraf Vandellòs. Els altres polítics? Els autoproclamats d'esquerres, què en deien de tot això? Poca cosa. Encara eren més pragmàtics, adaptatius i indiferents en general, amb l'excepció del senyor Barrera que sabia quin era el cost de tot plegat.

Resulta incomprensible, aparentment, el paper del president/virrei en la preparació i divulgació d'un pensament que obria les portes de bat a bat a la doctrina del criollisme hispànic com així ha estat tota la propaganda fal·laç abocada

des de les nostres pròpies files.

Per això encara resulta més incomprensible, en contra del que han fet al País Basc al respecte, com va permetre, a tombant de segle, per un grapat d'euros addicionals i la falsa promesa del millor finançament de la història (2008), la reincident arribada massiva i intensiva de foresters que ens va començar a deixar als catalans com a simples figuretes d'un pessebre, això sí, un pessebre molt entranyable i animós. Ple d'energia positiva.

Abans que sigui massa tard, el millor president borbònic de tota la història hauria d'explicar el que no va explicar a les seves descafeïnades memòries. Ens hauria d'aclarir per què mai, mai, mai, va fer res determinant per impedir o alentir la degradació nacional. Perquè va fer just el contrari. Per què s'hi va posar tan bé des del primer moment i sobretot per què va permetre la repetició del fenomen a final de segle. Repassem dades.

L'any 2000 la Generalitat [va publicar un nou estudi](#) per copsar l'ús de la llengua catalana a Catalunya.

Això vol dir, per saber quants catalans hi havia a cada comarca o regió. Són significatives i gens estranyes les dades de la regió Metropolitana –on hi viu la majoria de la població– on els catalans que parlen català com aquell qui respira, eren entre el 37 i el 34% de les persones. Dades de 1995. L'any 2008 ja havien arribat més d'un milió de persones, la majoria de les quals van anar a viure precisament a aquesta regió. Facin números i no resulta estrany que segons les dades publicades l'any 2008, el resultat fos que percentualment els catalans ens havíem encongit entre un set i un vuit per cent. L'aritmètica és important per entendre la realitat social, més que la falsa retòrica.

Un país que s'immola i es minoritza a si mateix per inundació, sense badar boca, requereix un ampli exèrcit d'ensarronadors

per activar un procés de filigranes retòriques i ocurrències propagandistes per delimitar l'autorepressió a límits més propis d'una secta. Cal molt d'esforç i molta mala bava per entabanar els seus conciutadans amb mil i un enganys i falòrnies fent veure i creure que anàvem en sentit contrari. Cap a la plenitud nacional. Cal ser molt desvergonyat per reforçar aquest camí i defensar el *Depèn de tu!*

La nacionalitat no s'aconsegueix comprant una T Casual a la plaça de Catalunya com han anat frivolitzant la Generalitat des de fa 45 anys. **Tanmateix, l'aigua sí que cau del cel, estúpids!**

(*) **Joan Albert Argenter, Jordi Castellanos, Manuel Jorba, Joaquim Molas, Josep Murgades, Josep M. Nadal i Farreras i Enric Sullà.**